

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **S. O. A.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019, čj. OAM-435/LE-VL17-VL18-PS-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2019, čj. 62 Az 41/2019-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **3 400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2019 byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena do 10. 1. 2020.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že žalovaný ani krajský soud neposoudili správně možnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Stěžovatel se nikdy neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání narušujícího veřejný pořádek. Jeho nelegální pobyt na území ČR nemůže vést k závěru, že je nespolehlivou osobou, u které je aplikace zvláštních opatření vyloučena.

[4] Stěžovatel uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu je nutné přihlídnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto třeba posoudit i pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48). Stěžovatel v ČR žije již pět let a vede stabilní život. Stěžovatel si oblíbil českou kulturu, zvyky a učí se česky. Byl zaměstnán, jeho zaměstnavatel s ním neměl žádný problém a rovněž s kolegy měl přátelské vztahy. Stěžovatel má kladný vztah k ČR a lze očekávat, že se dobrovolně podrobí uloženým omezením. Neexistuje rovněž důvod domnívat se, že by nehodlal plnit své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, neboť prokázal, že je připraven spolupracovat s příslušnými orgány a že není jeho úmyslem mařit výkon příslušných rozhodnutí. Tyto otázky žalovaný neposoudil. Stěžovatel také zdůraznil, že správní orgány mají přednostně aplikovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a současně odkázal na čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), která zajištění podmiňuje zásadami nezbytnosti a přiměřenosti.

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Podle žalovaného je kasační stížnost nedůvodná. Jeho rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, správní rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Stěžovatel během svého pobytu v ČR vědomě nerespektoval zákonné povinnosti, podal účelově žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění nebo ho pozdržet. Tyto okolnosti nasvědčují splnění podmínek pro zajištění stěžovatele. Podotkl, že z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jeho úvahy vedly. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu

pokračování

k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

[9] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[10] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl na území ČR dne 18. 9. 2019 kontrolován Policií ČR, při které na výzvu předložil k prokázání totožnosti cestovní doklad Kamerunu na jméno E. E. Jednatelka společnosti, u níž v té době stěžovatel pracoval, sdělila, že stěžovatel ve společnosti pracuje jako skladník a při sjednání zaměstnání předložil doklad na jméno S. O. Kontrolou policisté pojali podezření, že osoba, která doklad předložila, není držitelem tohoto dokladu. Následně byl stěžovatel ztotožněn jako A. S. O. Stěžovatel pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu. Dále bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 20. 9. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 20. 9. 2019 zároveň rozhodla Policie ČR o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 23. 9. 2019 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel byl poté zajištěn na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019 dle zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvody pro uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

[11] NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48 uvedl, že „[p]ři zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu čj. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice)“. Dále také dodal, že „[p]ři posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo“.

[12] NSS v nyní projednávané věci konstatuje, že žalovaný i krajský soud dostatečně posoudili možnost udělení zvláštních opatření a přihlédli k osobním poměrům stěžovatele a k jeho pobytové historii. Dosavadní život stěžovatele, při kterém se opakovaně prokazoval cizím dokladem a pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu, nedával dostatečné záruky k tomu, že by se stěžovatel dobrovolně podřídil uloženým zvláštním opatřením. Vzhledem k tomu, že o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy mu hrozila realizace správního vyhoštění, bylo s ohledem na stěžovatelovo dosavadní chování vysoce pravděpodobné, že by uložení zvláštního opatření byl případně zmařen výkon správního vyhoštění. Žalovaný i krajský soud posoudili možnost uložení zvláštních opatření v zákonných mezích a v souladu se související judikaturou, přihlédli k individuálním okolnostem daného případu. Jejich závěry jsou plně přezkoumatelné a NSS se s nimi ztotožňuje. Námitky stěžovatele v tomto směru vznášené tedy nejsou důvodné.

[13] Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že si život v ČR oblíbil a měl bezproblémové vztahy se svým zaměstnatelem i spolupracovníky. Tyto skutečnosti nejsou pro rozhodnutí ve věci relevantní a s ohledem na již popsání jednání stěžovatele ani nemohou být důvodem pro uložení zvláštních opatření.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[15] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[16] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli usnesením ze dne 9. 10. 2019 ustanoven Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon, a to písemné podání soudu ve věci samé (sepsání kasační stížnosti) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupci náleží odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem odměna činí 3 400 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. ledna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu